

Arrest

nr. 264 779 van 2 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 DILBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 augustus 2019 en diende op 28 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 september 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 5 maart 2021 en op 16 april 2021.

1.3. Op 21 juni 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 juni 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Mashad. U werd geboren als moslim. U hebt een streng religieuze vader die – sinds u nog kind was – lid is van de basij. Hij mishandelde uw moeder. Uw vader verplichtte u en uw broer, H., om op jonge leeftijd de islam te praktiseren. U gehoorzaamde toen uw vader en ging met hem mee naar de moskee, nam deel aan de ramadan en bad. Net voor u uw dienstplicht ging vervullen, stopte u echter met de islam te praktiseren. Ook uw broer praktiseerde toen niet. Hierdoor sloeg jullie vader jullie. U kende al voor u uw dienstplicht uitvoerde problemen met de islam. Zo vroeg u zich af waarom god enkel maar één taal zou verstaan, namelijk het Arabisch. U vroeg zich ook af waarom u tijdens een gebed verschillende verzen moest nazeggen zoals een papegaai. Tevens vond u dat er in de islam geen compassie te vinden is. Toen u uw dienstplicht uitvoerde van 1390 tot 1392 (van circa 2011 tot 2014) werd een collega-soldaat van u in zijn hoofd geschoten. U was hierdoor mentaal overhoop en kende jarenlang nachtmerries. De laatste 2 à 3 jaar van uw verblijf in Iran baatte u samen met een vriend van u, S., een carwash uit. Uw broer bekeerde zich tot het christendom in 1394 (2015 à 2016). Datzelfde jaar begon hij ook te prediken tegen u omdat hij zag dat u nog steeds last had van nachtmerries. In het begin was u nog niet overtuigd maar toen u na twee à drie maanden verschillende gesprekken met uw broer had gehad, besloot u zich in de periode van aban à bahman 1395 (oktober 2016 à februari 2017) ook te bekeren tot het christendom. U ging sindsdien ook met uw broer mee naar een huiskerk. U ging in totaal vijf keer naar de huiskerk, dit gedurende een periode van drie maanden tijd. Tijdens de derde dienst van de huiskerk, sprak de leider van de huiskerk het verlossingsgebed voor u uit. U en uw broer hadden heel wat foto's en filmpjes van de vieringen van de huiskerk. Naast de huiskerk bleef u 's avonds ook met uw broer over het christendom spreken en jullie lazen ook in de bijbel. Een maand voor uw vertrek nam u de laatste keer deel aan de huiskerk. Toen u nadien een volgende keer wou deelnemen, zag u bij uw aankomst dat uw broer gearresteerd werd. U besloot toen te vluchten van de plek. Diezelfde dag regelde u nog een vliegticket en de ochtend nadien verliet u Iran. U verliet Iran in de winter van 1395 (2016/2017). U reisde legaal met het vliegtuig naar Turkije. Nadien reisde u naar Griekenland waar u vijf maanden verbleef. Vervolgens reisde u over land naar België waar u op 21 augustus 2019 aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 28 augustus 2019. U vreest bij terugkeer voor uw leven. U vreest tevens uw vader die, toen u in Turkije verbleef, de intentie had om u daar te komen opzoeken en u te vermoorden. Toen u in Turkije was, vernam u van uw moeder dat er een huiszoeking had plaatsgevonden bij u thuis waarbij er naar u gezocht werd. De laptop van uw broer en de bijbel die daar lag, werden in beslag genomen. Er werd tevens gezocht naar u in uw carwash en bij S. thuis. De autoriteiten hadden tevens een arrestatiebevel voor u afgegeven bij u thuis. Uw moeder had dit naar u opgestuurd maar dit raakte verloren in België. In België bezoekt u de Iraanse kerk in Brussel (sinds de coronacrisis gebeuren de vieringen online) en een kerk in Antwerpen (die samenwerkt met een kerk uit Nederland). U neemt eveneens bijna dagelijks deel aan online Bijbelstudies en online christelijke bijeenkomsten. U bent op facebook actief onder de naam S.T.A.. Dit is een openbaar profiel waarop u sinds november 2020 regelmatig christelijke boodschappen plaatst. Voorheen was u op facebook actief onder de naam S.T.. Dit is een openbaar profiel waar u van mei 2020 tot oktober 2020 enkele christelijke boodschappen hebt geplaatst. U hebt echter geen toegang meer tot dit profiel omdat u uw oude gsm bent verloren. U bent tevens actief op Instagram onder de naam S.T.A.. Dit is een openbaar profiel waar u sinds november 2020 regelmatig christelijke boodschappen plaatst. U nam in België deel aan vier betogingen. Deze vonden tweemaal plaats aan het Schumannplein in Brussel, één keer aan de Iraanse ambassade in België en één keer in Antwerpen. Deze betogingen waren in het algemeen gericht tegen het Iraanse regime, al was de betoging in Antwerpen specifiek georganiseerd voor het opkomen tegen de vervolging van christenen in Iran. De betoging aan de Iraanse ambassade was een betoging van PJAK. U stond hierbij met een spandoek tegen de vervolging van christenen in Iran. Eén van de betogingen aan het Schumannplein werd georganiseerd door de moedjahedien. U nam hier aan deel om de arrestatie van uw broer aan te klagen. De betogingen vonden plaats tussen oktober 2019 en maart 2021. U bent in België verschillende keren online bedreigd op YouTube, Facebook en Instagram. U meent dat dit gebeurde omwille van uw deelname aan de betoging van de moedjahedien en omwille van het feit dat u het kruis van god altijd bijhebt.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw schoolrapport, een kopie van de shenasnameh (geboorteboekje) van uw ouders, een verklaring van de Nederlandse kerk over uw geloofsactiviteiten in Antwerpen, een verklaring van de Iraanse kerk van Brussel over uw geloofsactiviteiten in België, een verklaring van een kerk uit Schaarbeek waaruit blijkt dat u hier vrijwilligerswerk uitvoert, een foto uit een Belgisch christelijke tijdschrift waarop u opstaat, een christelijke postkaart waar u opstaat dat u deelde op facebook, enkele foto's van de christelijke online activiteiten waaraan u deelneemt, enkele foto's en video's van uw deelname aan bovengenoemde betogingen, een aangifte bij de politie d.d. 25.9.2020 over het verlies van uw spullen in België, mailverkeer met BXL Refugees over het verlies van uw bagage, enkele foto's van de online bedreigingen die u kreeg, een attest van Artsen Zonder Grenzen waaruit blijkt dat u post-traumatische problemen hebt en dat u zwaar depressief bent met zelfmoordneigingen, uw afsprakenkaart om via Artsen Zonder Grenzen een psycholoog te raadplegen, twee medische attesten van Artsen Zonder Grenzen waaruit wederom uw psychologische problemen blijken en waaruit blijkt welke medicatie u neemt ter behandeling hiervan.

Op 23 maart 2021 en 17 mei 2021 maakte u middels uw advocaat enkele verduidelijkingen/correcties over met betrekking tot uw voor het CGVS agelegde verklaringen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Zo geeft u voor de DVZ aan last te hebben van hoofdpijn (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, vraag 1 en verklaring DVZ, vraag 32). Bij de start van uw eerste persoonlijk onderhoud verduidelijkte u dat u chronisch hoofdpijn hebt en dat dit komt omdat u problemen hebt met uw bloeddruk. U voegde er aan toe dat u kalmeringstabletten neemt (notities persoonlijk onderhoud d.d. 05.03.2021 (CGVS 1), p. 2). U had tevens een medisch attest van Artsen Zonder Grenzen overhandigd waaruit bleek dat u post-traumatische problemen hebt en zich een in een depressieve toestand bevindt met zelfmoordneigingen. Om hieraan tegemoet te komen werd u de mogelijkheid geboden om een pauze te vragen wanneer u hier nood aan zou hebben (CGVS 1, p. 2). Voor de start van uw tweede persoonlijk onderhoud overhandigde u ook twee attesten van Artsen Zonder Grenzen waaruit blijkt dat u in België sinds januari 2020 in behandeling bent voor uw psychische problemen. Hieruit blijkt ook dat u sinds januari 2020 ter behandeling van deze problemen sipralaxa en seroquel voorgeschreven wordt. U voegt tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud toe dat u ook sedistress inneemt als medicatie (CGVS 2, p. 12). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud werd u opnieuw de mogelijkheid gegeven om een pauze te vragen wanneer u hier nood aan zou hebben (notities persoonlijk onderhoud d.d. 16.04.2021 (CGVS 2), p. 2). U maakte voor het CGVS ook regelmatig gewag van vergeetachtigheid/geheugen- en concentratieproblemen (CGVS 1, p. 3, 12, 16, 22 en CGVS 2, p. 19, 20, 22). U legt ter staving de psychologische rapporten van Artsen Zonder Grenzen d.d. 20.05.2020 en 24.03.2021 voor. Hierbij moet opgemerkt worden dat nergens uit deze verslagen blijkt dat effectief de diagnose is gesteld dat u geheugenproblemen zou hebben, laat staan hoe uw therapeut/ psycholoog deze diagnose stelde en in welke mate uw geheugen verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op uw verklaringen betreffende uw asielmotieven of persoonlijke leefwereld. U geeft aan dat uw geheugenverlies een gevolg is van de medicatie die u inneemt (CGVS 1, p. 12). Echter blijkt nergens uit de bijsluiters van de bovengenoemde medicijnen dat deze zouden leiden tot geheugenverlies. Voor de DVZ slaagde u er trouwens ook in om coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent onder andere uw relaas, reisweg en personalia (zoals geboortedata en het dateren van uw opeenvolgende verblijfplaatsen in Iran), dit ondanks het feit dat u voor het CGVS aangeeft dat u deze problemen al in Iran had en daar ook in behandeling was (CGVS 1, p. 10). U heeft aldus geenszins aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van geheugenproblemen niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan onderhavige procedure.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst gaf u aan dat u voor uw bekering moeite had met bepaalde zaken uit de islam. Zo begreep u niet waarom de god van de islam in het Arabisch aanbeden diende te worden en dat u dit niet in uw eigen taal kon doen (CGVS 1, p. 14, 15 en 17). Daarnaast stelde u ook moeilijkheden te hebben met de islam omdat u als 'een papegaai' verzen diende na te zeggen (CGVS 1, p. 14 en 17). In die context is het dan ook compleet ongeloofwaardig dat u er geen problemen mee hebt dat er voor uw nieuwe geloof in België vaak in het Nederlands of in het Frans gebeden of gepraat wordt en dat u deze woorden die u niet begrijpt zomaar mee uitspreekt (CGVS 1, p. 17). Dezelfde conclusie geldt voor de verzen die u in het christendom dient op te zeggen. U geeft immers aan dat u de verzen van het 'onze vader' en 'o heilige geest' mee uitspreekt (CGVS 1, p. 16-17). Dat u hulp kunt vragen een tolk en in het christendom tenminste weet wat u aan het zeggen bent, volstaat niet als verklaring (CGVS 1, p. 17). Er kan immers in alle redelijkheid van uitgegaan worden dat u in Iran waar nodig ook een Farsi-vertaling van het Arabisch kon verkrijgen. Dat u daarbij verder aangeeft dat u in het christendom in uw eigen woorden en taal, wanneer u het wil, met god kan spreken (CGVS 1, p. 17), verklaart bovenstaande evenmin. Niets weerhoudt u ervan om in uw eigen taal – wanneer u het wil - tot de god van de islam te spreken. Dat u de verzen uit het christendom niet verplicht vijf keer per dag dient op te zeggen, is onvoldoende om de conclusie te weerleggen dat u niet de minste moeite hebt om de verzen binnen het christendom mee op te zeggen (CGVS 1, p. 17). Bovendien is het opmerkelijk dat u geen stappen hebt ondernomen om in Iran een vertaling te vinden voor de verzen die u mee diende op te zeggen (CGVS 1, p. 18). Dat het enerzijds vragen bij u doet rijzen dat u god enkel in het Arabisch kan aanbidden (CGVS 1, p. 14 en 15) maar dat u enerzijds niet de minste moeite doet om een vertaling te voorzien doet toch verbazen.

Wat betreft uw kennismaking met het christendom en uw latere christelijke activiteiten in Iran dient er aangestipt te worden dat u tal tegenstrijdigheden en opmerkelijkheden poneert. Dat u aangeeft geheugenproblemen te hebben omdat u medicatie slikt (CGVS 1, p. 3, 12, 16 en 22 en CGVS 2, p. 19, 20 en 22) staat u zoals gezegd op geen enkele wijze, ondanks het feit dat dit u uitdrukkelijk gevraagd werd (CGVS 1, p. 12). Ook uit de bijsluiters van de medicatie die u neemt, blijkt nergens dat dit zou leiden tot geheugenverlies. Aldus is uw bewering geheugenproblemen te hebben omwille van de medicatie die u neemt, niets meer dan een blote bewering en verschoont deze geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden. Vooreerst geeft u een verschillende bekeringsdatum tussen de DVZ en het CGVS. Bij de DVZ stelde u dat u op 2 september 2019 een jaar bekeerd was, i.e. september 2018 (Verklaring DVZ, vraag 10). Bij het CGVS stelt u eerst dat u zich in aban 1395 (oktober à november 2016) bekeerde (CGVS 1, p. 16). Later op het CGVS stelt u dan weer dat mogelijks ook in bahman 1395 was (januari à februari 2017). Dergelijke inconsistentie doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Wat betreft uw bekering doet het trouwens de wenkbrauwen fronsen dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt dat u Jezus Christus nog niet in uw hart voelde toen u zich bekeerde en het verlossingsgebed over u werd uitgesproken. U geeft er ook aan dat u toen niet de intentie had om u te bekeren (CGVS 2, p. 10). Dan stelt zich de vraag waarom u dan wel besloot om u te bekeren. Dat u stelt dat u een rustgevoel kreeg en een goed gevoel had toen u zich bekeerde (CGVS 2, p. 10-11), verklaart niet waarom u een dergelijk grote stap nam om zich tot een andere godsdienst te wenden als u Jezus Christus nog niet in uw hart voelde en niet de intentie had om u te bekeren. Verder mag het op zijn minst verbazen dat de leider van de huiskerk, H., zegt dat u en de andere geloofsgenoten nog niet konden deelnemen aan het laatste avondmaal omdat jullie nog moesten groeien in hun geloof (CGVS 2, p. 9 en 10), maar dat hij anderzijds dan wel al het verlossingsgebed voor u zei bij de 3de dienst van de huiskerk (CGVS 1, p. 16). Daarnaast stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u en uw broer allebei de bijbel gebruikten die jullie in jullie bezit hadden (CGVS 1, p. 19). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud komt u daar op terug en stelt u dat u zelf de bijbel nooit gebruikte (CGVS 2, p. 11). De repliek die u daarbij maakt, dat uw broer u voorlas, verklaart niet waarom u uitdrukkelijk zei dat jullie allebei de bijbel gebruikten (CGVS 2, p. 11). Wat betreft de ontdekking van de huiskerk en de arrestatie van uw broer legt u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u initieel dat u zag dat uw broer en H. meegenomen werden. Nadien stelt u dat u uw broer zag meegenomen worden en ook iemand anders. U vermoedt dat dit M. was. Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheid blijft u erbij dat het M. was. Nog later stelt u dan dat iedereen werd opgepakt en dat u van ver zag dat anderen werden aangehouden. U stelt dan dat u ze niet met uw ogen had gezien (CGVS 2, p. 12-14). Dergelijke inconsistente verklaringen doen opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder is het eveneens weinig geloofwaardig dat u – gezien de Iraanse context – nooit had gedacht dat de autoriteiten effectief zouden binnenvallen (CGVS 1, p. 21) en dat u voor het toetreden tot de huiskerk niet afwist van de gevaren die bij een bekering komen kijken (CGVS 2, p. 7). Bovendien geeft u tegenstrijdige verklaringen over de mogelijke gevaren van een bekering in Iran. U geeft aan dat u S. niet op de hoogte bracht en dat u dit niet kon vertellen omdat u wist dat er problemen van zouden komen. Anderzijds geeft u aan dat

u niet op de hoogte was dat het gevaarlijk was (CGVS 2, p. 15). Verder is het opmerkelijk dat u niet weet van welke instantie de agenten waren die de huiszoeking bij u thuis, in de carwash en bij S. uitvoerden en dat u dit niet gevraagd hebt aan uw moeder en S. (CGVS 2, p. 17). U hebt evenmin aan S. gevraagd hoeveel agenten er langskwamen (CGVS 2, p. 17 en 18). Nochtans hebt u met beide nog contact gehad na uw vertrek (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 3 en 16-17). Dat u er niet aan gedacht hebt om dit te vragen (CGVS 2, p. 17) verschoont uiteraard uw nalatigheid niet. Dit toont immers een gebrek aan interesse aan voor de kern van uw asielrelaas. Dit doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Tot slot is het niet geloofwaardig dat u in het bezit zou zijn geweest van een origineel arrestatiebevel dat door de Iraanse veiligheidsdiensten aan uw moeder of de kerkleden zou zijn uitgevaardigd (CGVS 1, p. 11-12 en CGVS 2, p. 16 en 22-23). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat originele arrestatiebevelen beschouwd worden als interne, vertrouwelijke documenten die niet worden afgegeven.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan uw beweerde bekering in Iran en de daaraan gekoppelde vluchtmotieven.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en heeft uw voorgehouden verdere bekering in Europa tot het christendom aldus duidelijk een opportunistisch karakter die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus en een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Gelet op bovenstaande conclusies kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Uit raadpleging van uw twee facebookprofielen en uw instagramprofiel blijkt dat u hierop christelijke boodschappen post. Wat betreft deze facebookprofielen kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van mei 2020 en dat er, gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat de facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn of dat ze al stappen hebben gezet tegen uw religieuze activiteiten in België. Gevraagd of er na uw vertrek uit Iran nog iets is gebeurd, maakt u immers enkel gewag van uw vader die de intentie had om naar Turkije te gaan (CGVS 2, p. 21). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u maakt dit evenwel nergens aannemelijk –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat betreft de betogingen waaraan u deelnam waarbij de religieuze vervolging in Iran aangeklaagd werd, dient eveneens verwezen te worden naar het feit dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gedaan. Dit laatste geldt ook voor het feit dat u twee keer deelnam aan een betoging n.a.v. aban 1398 (oktober/november 2019). U brengt met uitzondering van uw verklaring dat deze betogingen, net als de religieuze betogingen, werden getoond op radio Farda, Voice of America en het kanaal van de moedjahedien (wat u trouwens geenszins staaft), (CGVS 1, p. 5-6 en CGVS 2, p. 3-6 en 24-25) geen concrete indicaties aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw persoonlijke deelname aan de betogingen. Nergens uit uw verklaringen blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw deelnames aan de vier bovengenoemde betogingen (waar uw rol zeer gelimiteerd bleek te zijn aangezien u steeds louter een deelnemer was (CGVS 1, p. 6 en CGVS 2, p. 5) reeds stappen tegen u ondernomen hebben. Zoals hierboven aangeduid maakte u – buiten het feit dat uw vader de intentie had om naar Turkije te gaan - geen gewag van andere zaken (CGVS 2, p. 21).

Waar u tot slot online werd bedreigd omwille van uw deelname aan de betoging van de moedjahedien en omwille van uw religieuze activiteiten (CGVS 2, p. 6-7) dient aangestipt te worden dat de ware context van de door u ingediende bedreigingen en door wie dit werkelijk geschreven niet te achterhalen is. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat één van deze personen die u bedreigde werkzaam zou zijn

voor de Iraanse autoriteiten. U geeft immers aan niet te weten door wie u bedreigd werd (CGVS 2, p. 6). Wat betreft de bedreiging op Instagram geeft u aan dat dit gebeurde door een lid van de sepah. U meent dat de bedreiging op Youtube eveneens gebeurde door een persoon die tot een Iraanse organisatie behoorde (CGVS 2, p. 6-7). Gevraagd hoe u dit weet, komt u niet verder dan te stellen dat ze een foto van Khomeini op hun profiel hebben (CGVS 2, p. 6-7), wat vanzelfsprekend niet volstaat om te besluiten dat u geïdoleerd wordt door de Iraanse autoriteiten.

Tot slot kan uit uw bewering dat uw vader een bassidji is en een fanatiek islamitisch geloof aanhangt (CGVS 1, p. 6, 13 en CGVS 2, p. 21-22) evenmin enig risico op vervolging of ernstige schade aannemelijk gemaakt worden. Vooreerst blijkt immers uit het geheel aan voorgaande dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen voor de Belgische autoriteiten en u van opportunisme te bedienen. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde bekering en u zich uit opportunistische overwegingen in een christelijke gemeenschap in België begeeft, biedt u geen zicht op uw ware relatie met uw religieuze vader. Verder hebt u geenszins het profiel van uw vader aannemelijk gemaakt. U hebt hiervan niet het minste bewijs voorgelegd. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u niet welke functie uw vader bij de basij heeft of wat hij daar precies uitvoert (CGVS 1, p. 6 en CGVS 2, p. 21-22).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw schooltraject op zich wordt niet betwist, net zomin als de identiteit en herkomst van uw familie. Uit de verklaringen van de kerken waaruit blijkt dat u religieus actief bent in België, komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij uw verzoek om internationale bescherming. Dezelfde conclusie geldt voor de foto uit het Belgisch christelijk tijdschrift waarop u opstaat, de christelijke postkaart waar u opstaat en de foto's van de christelijke online activiteiten waaraan u deelneemt. Het beeldmateriaal van de betogingen waaraan u deelnam is eveneens onvoldoende om voorgaande conclusies te wijzigen. Zoals reeds aangestipt schenken de Iraanse autoriteiten immers weinig aandacht aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gedaan en hebt u geen concrete indicaties aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw persoonlijke deelname aan de betogingen. De aangifte bij de politie over het verlies van uw spullen in België en het mailverkeer met BXL Refugees over het verlies van uw bagage (waarmee u het verlies van uw arrestatiebevel wil staven (CGVS 1, p. 11 en CGVS 2, p. 16 en 22-23)) zeggen niets over een mogelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien werd supra reeds aangeduid dat het ongeloofwaardig is dat u ooit in het bezit zou zijn geweest van een arrestatiebevel. Wat betreft de online bedreigingen die u ontving, werd eerder reeds aangeduid dat de context van dergelijke bedreigingen en door wie dit werkelijk geschreven niet te achterhalen is. Bovendien maakte u niet aannemelijk dat één van deze personen die u bedreigde werkzaam zou zijn voor de Iraanse autoriteiten. De documenten i.v.m. uw psychisch welbevinden werden hierboven besproken.

Uw overgemaakte verduidelijkingen en correcties met betrekking tot uw voor het CGVS afgelegde verklaringen zijn niet van die aard dat ze voorgaande vaststellingen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor "subsidiaire" bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij geen informatie heeft omtrent zijn broer, zijn vader vreest en hij enkel nog contact heeft met Iran via zijn moeder. Hij erkent geen bewijs te kunnen voorleggen aangaande de arrestatie van zijn broer, maar meent dat zijn gedrag in België een begin van bewijs vormt van zijn diepere geloofsovertuiging. Ter staving van zijn engagement en christelijke activiteiten in België verwijst verzoeker naar de documenten die hij voorlegde bij de commissaris-generaal en documenten die hij voegt bij het verzoekschrift. Aan zijn bijzonder grote kennis van het christelijk geloof zou geen aandacht zijn geschonken. Hij voegt toe dat hij inmiddels op 10 juli 2021 gedoopt werd en wijst op een e-mail van een predikant van de evangelische kerk Bethel in Schaarbeek, waarmee hij zijn verklaringen afgelegd bij de commissaris-generaal wenst te kaderen en te verduidelijken. Verzoeker meent dat hij heeft aangetoond dat hij quasi elke dag bezig is met het christelijk geloof en met christelijke initiatieven. Er zou onvoldoende rekening zijn gehouden met zijn psychologische problemen en de daaruit ontstane geheugenproblemen. Uit het attest van Artsen zonder Grenzen blijkt volgens hem dat hij concentratie- en geheugenproblemen heeft.

2.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende bijkomende documenten:

- Doopcertificaat;
- E-mail predikant evangelische kerk Schaarbeek;
- Medisch attest d.d. 24-03-2021;
- Attest BXL Refugees d.d. 13-05-2020.

2.3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers asielrelaas en vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Verzoeker voert aan dat hij niet kan terugkeren naar Iran ingevolge zijn bekering tot het christendom. Hij zou bekeerd zijn nadat zijn broer tegen hem predikte. Samen met zijn broer zou hij vijf keer naar de huiskerk zijn geweest in een periode van drie maanden tijd. Toen hij een volgende keer wou deelnemen aan een viering van de huiskerk, zou hij bij aankomst hebben gezien dat zijn broer werd gearresteerd, waarna hij besloot zijn land te ontvluchten. In België zou hij deelnemen aan betogingen tegen het Iraanse regime, de Iraanse kerk in Brussel en de kerk in Antwerpen bezoeken en religieus actief zijn op Facebook en Instagram.

Ter staving van zijn asielrelaas legde verzoeker verschillende documenten voor.

2.3.3.1. De Raad acht het *in casu* aangewezen eerst nader in te gaan op de inhoud van de documenten zoals die blijken uit het administratief dossier.

Verzoeker legde in het kader van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal twee medische attesten voor (stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3 en 14). Het attest van Artsen zonder Grenzen van 20 mei 2020 (stuk 3, stukken voorgelegd door de asielzoeker) vermeldt als diagnose een posttraumatische stoornis en ernstige depressieve stoornis met zelfmoord ideeën (*“trouble post-traumatique et trouble dépressif sévère avec ideations suicidaires”*). Er wordt geattesteerd dat een psychologische opvolging en voortzetting van medicatie nodig is, dat verzoeker verklaard heeft die problemen te kennen omwille van traumatische gebeurtenissen, waaronder het geweld in zijn herkomstland en de bedreigingen omwille van zijn religie. Het attest van Artsen zonder Grenzen van 24 maart 2021 (stuk 14, stukken voorgelegd door de asielzoeker) vermeldt dat verzoeker verklaarde verschillende symptomen te hebben waaronder slaapproblemen, flash-backs, hallucinaties en concentratieproblemen. Verder wordt geattesteerd dat uit onderzoek van verzoekers mentale toestand blijkt dat hij psychologische symptomen heeft coherent aan zijn verklaringen en die overeenstemmen met PTSS (*“l’examen de l’état mental montre que le patient présente des symptômes psychologiques cohérents avec ses propos ce qui correspondent à un trouble de stress post-traumatique”*).

Dat verzoeker medische en psychische problemen kent, zoals blijkt uit de door hem bijgebrachte attesten van Artsen zonder Grenzen, wordt noch door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen noch door de Raad ontkend.

De Raad volgt verzoeker niet in zoverre hij zou trachten te laten uitschijnen dat de voormelde medische attesten volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werd geïsoleerd en vervolgd. De Raad merkt op dat de door verzoeker voorgelegde medische attesten niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. De Raad meent dat deze medische attesten op zich niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers verklaringen m.b.t. zijn beweerd vluchtrelaas, voorgehouden vervolgingsfeiten en zijn bekering tot het christendom zouden berusten op de waarheid. Vooreerst blijkt uit de neergelegde medische attesten dat deze voor wat betreft de oorzaak van de hierin omschreven problemen louter en alleen zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker (attest van 24 maart 2021: *'Au fil de nos entretiens, Monsieur s'est ouvert sur une série d'éléments de son histoire personnelle. Il a déclaré que son état actuel est dû aux circonstances suivantes: menaces d'emprisonnement et menaces sur sa vie, oppression en raison de son appartenance religieuse, témoin de violences et de meurtres collectifs, victime de violences physiques, incarcération et disparition d'un membre de sa famille'*; attest d.d. 20 mei 2020: *'Pendant la consultation il/elle a déclaré que son état est dû aux circonstances suivantes – ce qui lui est arrivé et les événements déclencheurs'*). Bovendien merkt de Raad op dat, meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk is van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Er kan dan ook maar beperkt gewicht aan worden gegeven. De Raad oordeelt dan ook dat de medische attesten meegenomen moeten worden in een integrale beoordeling samen met verzoekers verklaringen. Hierbij merkt de Raad op dat het feit dat verzoeker aan PTSS lijdt, nog niet maakt dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn. De medische attesten herstellen de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas niet en sluiten evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor zijn psychologische problemen. Uit wat verder volgt blijkt dat verzoekers vluchtrelaas terecht ongeloofwaardig wordt bevonden. Gelet op verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psycholoog zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geven de psychologische attesten aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoekers psychische problemen. Uit deze attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoeker betoogt dat er onvoldoende rekening gehouden werd met zijn psychologische problemen en de mogelijkheid dat daaruit geheugenproblemen ontstaan zijn, merkt de Raad vooreerst op dat bepaalde bijzondere procedurele noden in zijn hoofde werden aangenomen en dat de commissaris-generaal daaraan tegemoet is gekomen zodat zijn rechten in het kader van de asielpprocedure werden gerespecteerd. In de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt heeft dat hij ten gevolge van geheugenproblemen niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan onderhavige procedure. De pertinente motieven die de commissaris-generaal voorgaande hebben doen besluiten luiden als volgt: *"Zo geeft u voor de DVZ aan last te hebben van hoofdpijn (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, vraag 1 en verklaring DVZ, vraag 32). Bij de start van uw eerste persoonlijk onderhoud verduidelijkte u dat u chronisch hoofdpijn hebt en dat dit komt omdat u problemen hebt met uw bloeddruk. U voegde er aan toe dat u kalmeringstabletten neemt (notities persoonlijk onderhoud d.d. 05.03.2021 (CGVS 1), p. 2). U had tevens een medisch attest van Artsen Zonder Grenzen overhandigd waaruit bleek dat u post-traumatische problemen hebt en zich een in een depressieve toestand bevindt met zelfmoordneigingen. Om hieraan tegemoet te komen werd u de mogelijkheid geboden om een pauze te vragen wanneer u hier nood aan zou hebben (CGVS 1, p. 2). Voor de start van uw tweede persoonlijk onderhoud overhandigde u ook twee attesten van Artsen Zonder Grenzen waaruit blijkt dat u in België sinds januari 2020 in behandeling bent voor uw psychische problemen. Hieruit blijkt ook dat u sinds januari 2020 ter behandeling van deze problemen sipralaxa en seroquel voorgeschreven wordt. U voegt tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud toe dat u ook sedistress inneemt als medicatie (CGVS 2, p. 12). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud werd u opnieuw de mogelijkheid gegeven om een pauze te vragen wanneer u hier nood aan zou hebben (notities persoonlijk onderhoud d.d. 16.04.2021 (CGVS 2),*

p. 2). U maakte voor het CGVS ook regelmatig gewag van vergeetachtigheid/geheugen- en concentratieproblemen (CGVS 1, p. 3, 12, 16, 22 en CGVS 2, p. 19, 20, 22). U legt ter staving de psychologische rapporten van Artsen Zonder Grenzen d.d. 20.05.2020 en 24.03.2021 voor. Hierbij moet opgemerkt worden dat nergens uit deze verslagen blijkt dat effectief de diagnose is gesteld dat u geheugenproblemen zou hebben, laat staan hoe uw therapeut/ psycholoog deze diagnose stelde en in welke mate uw geheugen verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op uw verklaringen betreffende uw asielmotieven of persoonlijke leefwereld. U geeft aan dat uw geheugenverlies een gevolg is van de medicatie die u inneemt (CGVS 1, p. 12). Echter blijkt nergens uit de bijsluiters van de bovengenoemde medicijnen dat deze zouden leiden tot geheugenverlies. Voor de DVZ slaagde u er trouwens ook in om coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent onder andere uw relaas, reisweg en personalia (zoals geboortedata en het dateren van uw opeenvolgende verblijfplaatsen in Iran), dit ondanks het feit dat u voor het CGVS aangeeft dat u deze problemen al in Iran had en daar ook in behandeling was (CGVS 1, p. 10). U heeft aldus geenszins aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van geheugenproblemen niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan onderhavige procedure.” Verder merkt de Raad op dat bij het begin van het verhoor verzoeker gevraagd werd naar zijn hoofdpijn, waarvan hij melding had gemaakt bij de DVZ en hem meegedeeld werd dat indien hij nood heeft aan een extra pauze hij dat mag aangeven. Daarnaast werd hij uitvoerig gevraagd naar zijn psychische problemen (CGVS 1, 9-10). Met een loutere verwijzing in zijn verzoekschrift naar zijn geheugenproblemen en het attest van 24 maart 2021 brengt verzoeker geen nieuwe inzichten bij en slaagt hij er niet in voorgaande pertinente motieven uit de bestreden beslissing om te buigen.

Met betrekking tot de verklaringen waaruit blijkt dat verzoeker deelneemt aan bijbelstudies, hij kerkelijke activiteiten bijwoont en kerken bezoekt (stukken 5 t.e.m. 7, stukken voorgelegd door de asielzoeker) en met betrekking tot de foto's en video's (stukken 9 t.e.m. 13 en stukken 16 t.e.m. 19) is de Raad van oordeel dat voormelde documenten *in casu* niet voldoende zijn om te kunnen besluiten tot een oprechte (wil tot) bekering. Uit voormelde documenten kan de Raad slechts afleiden dat verzoeker na zijn aankomst in Europa de kerken bezoekt en deelneemt aan manifestaties. Op geen enkele wijze geven voormelde documenten blijk van een verinnerlijking met het christendom of van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom. Het standpunt van de commissaris-generaal dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoekers activiteiten zijn ingegeven door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging kan worden bijgetreden. Het kan volgens de Raad niet worden uitgesloten dat de (beweerde) beleving van verzoekers nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Met betrekking tot de aangifte van het verlies van zijn bagage en het e-mailverkeer daaromtrent met BXL refugees (stukken 8 en 15, stukken voorgelegd door de asielzoeker) kan de Raad volstaan met de vaststelling dat de inhoud ervan geen betrekking heeft op verzoekers vluchtrelaas.

De Raad merkt op dat in de motieven van de bestreden beslissing gelezen kan worden dat de voorgelegde documenten zowel inhoudelijk als vormelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal. De pertinente motieven dienaangaande luiden als volgt:

“U legt ter staving de psychologische rapporten van Artsen Zonder Grenzen d.d. 20.05.2020 en 24.03.2021 voor. Hierbij moet opgemerkt worden dat nergens uit deze verslagen blijkt dat effectief de diagnose is gesteld dat u geheugenproblemen zou hebben, laat staan hoe uw therapeut/ psycholoog deze diagnose stelde en in welke mate uw geheugen verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op uw verklaringen betreffende uw asielmotieven of persoonlijke leefwereld. U geeft aan dat uw geheugenverlies een gevolg is van de medicatie die u inneemt (CGVS 1, p. 12). Echter blijkt nergens uit de bijsluiters van de bovengenoemde medicijnen dat deze zouden leiden tot geheugenverlies. Voor de DVZ slaagde u er trouwens ook in om coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen omtrent onder andere uw relaas, reisweg en personalia (zoals geboortedata en het dateren van uw opeenvolgende verblijfplaatsen in Iran), dit ondanks het feit dat u voor het CGVS aangeeft dat u deze problemen al in Iran had en daar ook in behandeling was (CGVS 1, p. 10). U heeft aldus geenszins aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge van geheugenproblemen niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan onderhavige procedure.

(...)

“Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw schooltraject op zich wordt niet betwist, net zomin als de identiteit en herkomst van uw familie. Uit de verklaringen van de kerken waaruit blijkt dat u religieus actief bent in België, komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn

ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij uw verzoek om internationale bescherming. Dezelfde conclusie geldt voor de foto uit het Belgisch christelijk tijdschrift waarop u opstaat, de christelijke postkaart waar u opstaat en de foto's van de christelijke online activiteiten waaraan u deelneemt. Het beeldmateriaal van de betogingen waaraan u deelnam is eveneens onvoldoende om voorgaande conclusies te wijzigen. Zoals reeds aangestipt schenken de Iraanse autoriteiten immers weinig aandacht aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gedaan en hebt u geen concrete indicaties aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw persoonlijke deelname aan de betogingen. De aangifte bij de politie over het verlies van uw spullen in België en het mailverkeer met BXL Refugees over het verlies van uw bagage (waarmee u het verlies van uw arrestatiebevel wil staven (CGVS 1, p. 11 en CGVS 2, p. 16 en 22-23)) zeggen niets over een mogelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien werd supra reeds aangeduid dat het ongeloofwaardig is dat u ooit in het bezit zou zijn geweest van een arrestatiebevel. Wat betreft de online bedreigingen die u ontving, werd eerder reeds aangeduid dat de context van dergelijke bedreigingen en door wie dit werkelijk geschreven niet te achterhalen is. Bovendien maakte u niet aannemelijk dat één van deze personen die u bedreigde werkzaam zou zijn voor de Iraanse autoriteiten. De documenten i.v.m. uw psychisch welbevinden werden hierboven besproken.”

Voorgaande beoordeling is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet weerlegd. Verzoeker komt niet verder in zijn verzoekschrift dan een opsomming te geven van de door hem overgemaakte documenten. Het loutere betoog dat hij alzo het bewijs heeft bijgebracht van een diepere geloofsovertuiging kan de Raad niet overtuigen.

Bij het verzoekschrift voegde verzoeker nog een doopcertificaat, een e-mail van een predikant en een attest BXL Refugees van 13 mei 2020.

Waar verzoeker een doopcertificaat voorlegt (stuk 3 bij het verzoekschrift) merkt de Raad op dat hoewel niet betwist wordt dat verzoeker gedoopt werd in het christendom, voormeld document op zich niet kan leiden tot een erkenning van de vluchtelingenstatus omdat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker omwille van een diepere overtuiging is bekeerd tot het christendom. Een doop kan immers ook louter formeel en zonder oprechte, verinnerlijkte en diepgewortelde overtuiging plaatsvinden.

M.b.t. de e-mail van een predikant (stuk 4 bij het verzoekschrift), waarmee verzoeker tracht zijn voorgehouden geheugenproblemen te ondersteunen en zijn tegenstrijdigheden te vergoelijken meent de Raad dat dit document en de inhoud ervan niets zegt over de oprechtheid van verzoekers vermeende bekering. Bovendien betreft de e-mail een loutere mening van een derde over de inhoud van de bestreden beslissing terwijl die derde geen kennis heeft van alle stukken uit het administratief dossier en de inhoud van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. De e-mail is niet van die aard om aan te nemen dat verzoekers activiteiten en houding zijn ingegeven door een oprecht verinnerlijkt geloof. De algemeenheden die worden opgeworpen in de e-mail werpen hier geen ander licht op.

Uit de brief van 13 mei 2020 van BXL refugees (stuk 6 bij het verzoekschrift), waarbij opgemerkt wordt dat hierin gesteld wordt dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit zou hebben, kan de Raad enkel afleiden dat verzoeker zich op dat ogenblik in een moeilijke situatie betrof met betrekking tot de opvang. Dit stuk werpt geen ander licht op de beoordeling van verzoekers gezondheidstoestand en zegt niets over de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, oordeelt de Raad dat deze documenten omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.3.3.2. Na lezing van het administratief dossier, oordeelt de Raad om de redenen hierna uiteengezet in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en zijn beweerde bekering tot het christendom.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden*

met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.” (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft in de zin van artikel 48/3, § 3, b) van de Vreemdelingenwet, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Van verzoeker kan verwacht worden uiteen te zetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De Raad beklemtoont dat een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is zodat het van verzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij een proces van twijfel en verwarring zou hebben doorgemaakt, de tijd zou hebben genomen om zich in zijn nieuwe geloof te verdiepen en na te denken over zijn beslissing en de eventuele consequenties te overwegen. Op basis van hetgeen volgt, meent de Raad dat voormelde elementen *in casu* ontbreken.

De Raad volgt de commissaris-generaal stellende dat verzoeker niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom. De commissaris-generaal heeft blijkens de bestreden beslissing rekening gehouden met de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuigingen zouden zijn verworven. Dat verzoeker geen verklaring kon geven waarom hij een dermate grote stap nam om zich tot een andere godsdienst te bekeren terwijl hij Jezus Christus nog niet in zijn hart voelde en hij niet de intentie had om zich te bekeren, getuigt allerminst van een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing. Gevraagd naar de redenen van de bekering, voegde hij toe dat hij een rustgevoel kreeg en hij een goed gevoel had toen hij zich bekeerde (verhoor CGVS 2, p. 10-11). De vaststelling dat verzoeker niet afdoende kon verklaren waarom hij een dergelijk grote stap nam om zich tot een andere godsdienst te wenden, is volgens de Raad wel degelijk relevant en ondergraaft de door verzoeker voorgehouden bekering tot het christendom.

Zijn verdere relaas, dat hij moeite had met de islam omdat de god in het Arabisch aanbeden diende te worden en dat men als ‘een papegaai’ verzen moet opzeggen, kan de Raad niet overtuigen. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte in de bestreden beslissing, is het opmerkelijk dat verzoeker er dan geen problemen mee heeft dat in zijn nieuwe geloof de teksten in het Nederlands of Frans worden uitgesproken zonder dat hij deze begrijpt en hij er ook geen moeite mee blijkt te hebben om binnen het christendom vaak dezelfde verzen mee op te zeggen. De pertinente motieven dienaangaande luiden als volgt: *“Er dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst gaf u aan dat u voor uw bekering moeite had met bepaalde zaken uit de islam. Zo begreep u niet waarom de god van de islam in het Arabisch aanbeden diende te worden en dat u dit niet in uw eigen taal kon doen (CGVS 1, p. 14, 15 en 17). Daarnaast stelde u ook moeilijkheden te hebben met de islam omdat u als ‘een papegaai’ verzen diende na te zeggen (CGVS 1, p. 14 en 17). In die context is het dan ook compleet ongeloofwaardig dat u er geen problemen mee hebt dat er voor uw nieuwe geloof in België vaak in het Nederlands of in het Frans gebeden of gepraat wordt en dat u deze woorden die u niet begrijpt zomaar mee uitspreekt (CGVS 1, p. 17). Dezelfde conclusie geldt voor de verzen die u in het christendom dient*

op te zeggen. U geeft immers aan dat u de verzen van het 'onze vader' en 'o heilige geest' mee uitspreekt (CGVS 1, p. 16-17). Dat u hulp kunt vragen een tolk en in het christendom tenminste weet wat u aan het zeggen bent, volstaat niet als verklaring (CGVS 1, p. 17). Er kan immers in alle redelijkheid van uitgegaan worden dat u in Iran waar nodig ook een Farsi-vertaling van het Arabisch kon verkrijgen. Dat u daarbij verder aangeeft dat u in het christendom in uw eigen woorden en taal, wanneer u het wil, met god kan spreken (CGVS 1, p. 17), verklaart bovenstaande evenmin. Niets weerhoudt u ervan om in uw eigen taal – wanneer u het wil - tot de god van de islam te spreken. Dat u de verzen uit het christendom niet verplicht vijf keer per dag dient op te zeggen, is onvoldoende om de conclusie te weerleggen dat u niet de minste moeite hebt om de verzen binnen het christendom mee op te zeggen (CGVS 1, p. 17). Bovendien is het opmerkelijk dat u geen stappen hebt ondernomen om in Iran een vertaling te vinden voor de verzen die u mee diende op te zeggen (CGVS 1, p. 18). Dat het enerzijds vragen bij u doet rijzen dat u god enkel in het Arabisch kan aanbidden (CGVS 1, p. 14 en 15) maar dat u enerzijds niet de minste moeite doet om een vertaling te voorzien doet toch verbazen.” Uit het verzoekschrift blijkt niet dat verzoeker voorgaande draagkrachtige motieven betwist.

Dat de medische attesten geen verschoning kunnen vormen voor het ongeloofwaardig relaas, werd reeds supra uiteengezet. De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal dienaangaande op goede gronden oordeelde dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten gevolge van geheugenproblemen niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan de asielprocedure. Dat verzoeker zich enerzijds blijft beroepen op zijn geheugenproblemen voor wat betreft de tegenstrijdigheden in zijn relaas, terwijl hij zich anderzijds beroept op een uitgebreide kennis van het christendom, doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn geheugenproblemen. Bovendien acht de Raad een theoretische kennis van de bijbel of het christendom niet voldoende om te spreken van een bekering. Dit geldt *in casu* des te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een ingrijpende en fundamentele keuze, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en hij evenmin enige gedetailleerde toelichting kon geven omtrent de impact van zijn bekering op zijn leven.

Nu reeds afdoende werd aangetoond dat verzoekers voorgehouden geheugenproblemen geen excuus kunnen vormen voor de weerhouden tegenstrijdigheden stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal m.b.t. die tegenstrijdigheden terecht oordeelde wat volgt: *“Vooreerst geeft u een verschillende bekeringsdatum tussen de DVZ en het CGVS. Bij de DVZ stelde u dat u op 2 september 2019 een jaar bekeerd was, i.e. september 2018 (Verklaring DVZ, vraag 10). Bij het CGVS stelt u eerst dat u zich in aban 1395 (oktober à november 2016) bekeerde (CGVS 1, p. 16). Later op het CGVS stelt u dan weer dat mogelijks ook in bahman 1395 was (januari à februari 2017). Dergelijke inconsistentie doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Wat betreft uw bekering doet het trouwens de wenkbrauwen fronsen dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt dat u Jezus Christus nog niet in uw hart voelde toen u zich bekeerde en het verlossingsgebed over u werd uitgesproken. U geeft er ook aan dat u toen niet de intentie had om u te bekeren (CGVS 2, p. 10). Dan stelt zich de vraag waarom u dan wel besloot om u te bekeren. Dat u stelt dat u een rustgevoel kreeg en een goed gevoel had toen u zich bekeerde (CGVS 2, p. 10-11), verklaart niet waarom u een dergelijk grote stap nam om zich tot een andere godsdienst te wenden als u Jezus Christus nog niet in uw hart voelde en niet de intentie had om u te bekeren. Verder mag het op zijn minst verbazen dat de leider van de huiskerk, H., zegt dat u en de andere geloofsgenoten nog niet konden deelnemen aan het laatste avondmaal omdat jullie nog moesten groeien in hun geloof (CGVS 2, p. 9 en 10), maar dat hij anderzijds dan wel al het verlossingsgebed voor u zei bij de 3de dienst van de huiskerk (CGVS 1, p. 16). Daarnaast stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u en uw broer allebei de bijbel gebruikten die jullie in jullie bezit hadden (CGVS 1, p. 19). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud komt u daar op terug en stelt u dat u zelf de bijbel nooit gebruikte (CGVS 2, p. 11). De repliek die u daarbij maakt, dat uw broer u voorlas, verklaart niet waarom u uitdrukkelijk zei dat jullie allebei de bijbel gebruikten (CGVS 2, p. 11). Wat betreft de ontdekking van de huiskerk en de arrestatie van uw broer legt u eveneens tegenstrijdige verklaringen af.”*

De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen wees verder terecht op de tegenstrijdige verklaringen aangaande verzoekers ontdekking van de huiskerk: *“Wat betreft de ontdekking van de huiskerk en de arrestatie van uw broer legt u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u initieel dat u zag dat uw broer en H. meegenomen werden. Nadien stelt u dat u uw broer zag meegenomen worden en ook iemand anders. U vermoedt dat dit M. was. Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheid blijft u erbij dat het M. was. Nog later stelt u dan dat iedereen werd opgepakt en dat u van ver zag dat anderen werden aangehouden. U stelt dan dat u ze niet met uw ogen had gezien (CGVS 2, p. 12-14). Dergelijke inconsistente verklaringen doen opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder is het eveneens weinig geloofwaardig dat u – gezien de Iraanse context – nooit had gedacht dat de*

autoriteiten effectief zouden binnenvallen (CGVS 1, p. 21) en dat u voor het toetreden tot de huiskerk niet afwist van de gevaren die bij een bekering komen kijken (CGVS 2, p. 7).” Verzoeker laat voorgaande motieven onverlet. Het komt de Raad ook weinig geloofwaardig voor dat verzoeker geen consistente verklaringen kan afleggen omtrent de gebeurtenissen in de huiskerk, nu dit de plaats is waar verzoeker zijn geloof kon praktiseren en de gebeurtenissen in de huiskerk precies de aanleiding vormden voor zijn vlucht naar Europa.

Het komt de Raad niet geloofwaardig voor dat hoewel verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, hij niet op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijke gevaren van een bekering in Iran. De motieven dienaangaande van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen zijn pertinent en draagkrachtig: *“Bovendien geeft u tegenstrijdige verklaringen over de mogelijke gevaren van een bekering in Iran. U geeft aan dat u S. niet op de hoogte bracht en dat u dit niet kon vertellen omdat u wist dat er problemen van zouden komen. Anderzijds geeft u aan dat u niet op de hoogte was dat het gevaarlijk was (CGVS 2, p. 15). Verder is het opmerkelijk dat u niet weet van welke instantie de agenten waren die de huiszoeking bij u thuis, in de carwash en bij S. uitvoerden en dat u dit niet gevraagd hebt aan uw moeder en S. (CGVS 2, p. 17). U hebt evenmin aan S. gevraagd hoeveel agenten er langskwamen (CGVS 2, p. 17 en 18). Nochtans hebt u met beide nog contact gehad na uw vertrek (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 3 en 16-17). Dat u er niet aan gedacht hebt om dit te vragen (CGVS 2, p. 17) verschoont uiteraard uw nalatigheid niet. Dit toont immers een gebrek aan interesse aan voor de kern van uw asielrelaas. Dit doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Tot slot is het niet geloofwaardig dat u in het bezit zou zijn geweest van een origineel arrestatiebevel dat door de Iraanse veiligheidsdiensten aan uw moeder of de kerkleden zou zijn uitgevaardigd (CGVS 1, p. 11-12 en CGVS 2, p. 16 en 22-23). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat originele arrestatiebevelen beschouwd worden als interne, vertrouwelijke documenten die niet worden afgegeven.”*

Verzoeker laat de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de arrestatie van zijn broer onverlet. Meer nog, verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat hij geen bewijs kan voorleggen aangaande de arrestatie van zijn broer. De vaststellingen van de commissaris-generaal kunnen derhalve worden bijgetreden: *“Wat betreft de ontdekking van de huiskerk en de arrestatie van uw broer legt u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u initieel dat u zag dat uw broer en H. meegenomen werden. Nadien stelt u dat u uw broer zag meegenomen worden en ook iemand anders. U vermoedt dat dit M. was. Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheid blijft u erbij dat het M. was. Nog later stelt u dan dat iedereen werd opgepakt en dat u van ver zag dat anderen werden aangehouden. U stelt dan dat u ze niet met uw ogen had gezien (CGVS 2, p. 12-14). Dergelijke inconsistente verklaringen doen opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder is het eveneens weinig geloofwaardig dat u – gezien de Iraanse context – nooit had gedacht dat de autoriteiten effectief zouden binnenvallen (CGVS 1, p. 21) en dat u voor het toetreden tot de huiskerk niet afwist van de gevaren die bij een bekering komen kijken (CGVS 2, p. 7). Bovendien geeft u tegenstrijdige verklaringen over de mogelijke gevaren van een bekering in Iran. U geeft aan dat u S. niet op de hoogte bracht en dat u dit niet kon vertellen omdat u wist dat er problemen van zouden komen. Anderzijds geeft u aan dat u niet op de hoogte was dat het gevaarlijk was (CGVS 2, p. 15). Verder is het opmerkelijk dat u niet weet van welke instantie de agenten waren die de huiszoeking bij u thuis, in de carwash en bij S. uitvoerden en dat u dit niet gevraagd hebt aan uw moeder en S. (CGVS 2, p. 17). U hebt evenmin aan S. gevraagd hoeveel agenten er langskwamen (CGVS 2, p. 17 en 18). Nochtans hebt u met beide nog contact gehad na uw vertrek (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 3 en 16-17). Dat u er niet aan gedacht hebt om dit te vragen (CGVS 2, p. 17) verschoont uiteraard uw nalatigheid niet. Dit toont immers een gebrek aan interesse aan voor de kern van uw asielrelaas. Dit doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Tot slot is het niet geloofwaardig dat u in het bezit zou zijn geweest van een origineel arrestatiebevel dat door de Iraanse veiligheidsdiensten aan uw moeder of de kerkleden zou zijn uitgevaardigd (CGVS 1, p. 11-12 en CGVS 2, p. 16 en 22-23). Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat originele arrestatiebevelen beschouwd worden als interne, vertrouwelijke documenten die niet worden afgegeven.”* Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat een arrestatiebevel niet wordt overhandigd aan de betrokkene, maar wordt getoond tijdens de arrestatie teneinde de vrijheidsberoving te rechtvaardigen (AD CGVS, stuk 10, landeninformatie, blauwe map: *“This type of document is not served on the defendant but is rather shown tot hem at the time of their apprehension in order to justify their detention.”*) De Raad volgt de commissaris-generaal dan ook waar geoordeeld wordt dat het niet geloofwaardig is dat hij in het bezit zou zijn geweest van een origineel arrestatiebevel dat door de Iraanse veiligheidsdiensten zou zijn bezorgd. Verzoeker gaat hier in zijn verzoekschrift niet verder op in waardoor hij de motieven dienaangaande niet betwist.

De Raad vervolgt dat verzoekers ongeloofwaardige bekering een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Zoals reeds uiteengezet supra, zijn verzoekers deelname aan demonstraties en kerkbezoeken, ook al worden ze in sé niet betwist, niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden en het gebrek aan geloofwaardigheid m.b.t. de beweerde bekering in Iran en de daaraan gekoppelde vluchtmotieven. Zij kunnen het gebrek aan een oprechte innerlijke bekering niet doen ombuigen.

Met betrekking tot het toekomstig risico op vervolging stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat er geen concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn persoonlijke deelname aan betogingen en dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. In het rapport *“Iran behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 30 maart 2020”* (AD CGVS, stuk 1, landeninformatie, blauwe map) leest de Raad dat dat er geen informatie gevonden is die erop wijst dat afgewezen personen bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen en dat het DFAT-rapport aangeeft dat volgens internationale waarnemers Iran weinig aandacht besteedt aan afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Iran. In het DFAT-rapport (AD CGVS, stuk 2, landeninformatie, blauwe map) wordt inderdaad bevestigd dat de Iraanse autoriteiten niet op actieve wijze zoeken naar bekeerde christenen, maar dat enkel diegenen die openlijk anderen trachten te bekeren, de aandacht trekken van de autoriteiten (DFAT COI Iran, p. 33: *“3.56 Despite occasional arrests and persecutions, the authorities do not actively search for christian converts and, as far as DFAT is aware, do not employ people exclusively for this purpose. (...) Those who openly propagate Christianity and seek to convert others, in contrast, would draw the attention of the authorities (...)”*) Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de vaststelling dat Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd of gedaan, tegenspreekt. De motieven van de commissaris-generaal, die betrekking hebben op de betogingen, facebookprofielen, instagramprofiel en bedreigingen omwille van zijn deelname aan de betogingen zijn eveneens draagkrachtig en pertinent en luiden als volgt: *“Uit raadpleging van uw twee facebookprofielen en uw instagramprofiel blijkt dat u hierop christelijke boodschappen post. Wat betreft deze facebookprofielen kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van mei 2020 en dat er, gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat de facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn of dat ze al stappen hebben gezet tegen uw religieuze activiteiten in België. Gevraagd of er na uw vertrek uit Iran nog iets is gebeurd, maakt u immers enkel gewag van uw vader die de intentie had om naar Turkije te gaan (CGVS 2, p. 21). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u maakt dit evenwel nergens aannemelijk –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.*

Wat betreft de betogingen waaraan u deelnam waarbij de religieuze vervolging in Iran aangeklaagd werd, dient eveneens verwezen te worden naar het feit dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat asielzoekers in het buitenland hebben gedaan. Dit laatste geldt ook voor het feit dat u twee keer deelnam aan een betoging n.a.v. aban 1398 (oktober/november 2019). U brengt met uitzondering van uw verklaring dat deze betogingen, net als de religieuze betogingen, werden getoond op radio Farda, Voice of America en het kanaal van de moedjahedien (wat u trouwens geenszins staaft), (CGVS 1, p. 5-6 en CGVS 2, p. 3-6 en 24-25) geen concrete indicaties aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw persoonlijke deelname aan de betogingen. Nergens uit uw verklaringen blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw deelnames aan de vier bovengenoemde betogingen (waar uw rol zeer gelimiteerd bleek te zijn aangezien u steeds louter een deelnemer was (CGVS 1, p. 6 en CGVS 2, p. 5) reeds stappen tegen u ondernomen hebben. Zoals hierboven aangeduid maakte u – buiten het feit dat uw vader de intentie had om naar Turkije te gaan - geen gewag van andere zaken (CGVS 2, p. 21).

Waar u tot slot online werd bedreigd omwille van uw deelname aan de betoging van de moedjahedien en omwille van uw religieuze activiteiten (CGVS 2, p. 6-7) dient aangestipt te worden dat de ware context van de door u ingediende bedreigingen en door wie dit werkelijk geschreven niet te achterhalen is. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat één van deze personen die u bedreigde werkzaam zou zijn voor de Iraanse autoriteiten. U geeft immers aan niet te weten door wie u bedreigd werd (CGVS 2, p. 6). Wat betreft de bedreiging op Instagram geeft u aan dat dit gebeurde door een lid van de sephah. U

meent dat de bedreiging op Youtube eveneens gebeurde door een persoon die tot een Iraanse organisatie behoorde (CGVS 2, p. 6-7). Gevraagd hoe u dit weet, komt u niet verder dan te stellen dat ze een foto van Khomeini op hun profiel hebben (CGVS 2, p. 6-7), wat vanzelfsprekend niet volstaat om te besluiten dat u geïdoleerd wordt door de Iraanse autoriteiten.”

Waar verzoeker aldus stelt dat zijn gedrag in België aantoont dat hij *quasi* elke dag bezig is met het christelijk geloof en christelijke initiatieven en een begin van bewijs vormt van zijn diepere geloofsovertuiging, gaat hij eraan voorbij dat hij dergelijke diepere geloofsovertuiging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Aldus besluit de Raad dat de voorgelegde documenten niet aangevuld en geruggesteund worden door geloofwaardige verklaringen. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en vrees voor vervolging niet aannemelijk.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas en de voorgehouden bekering tot het christendom van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar doet hij enkel uitspraak over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden

land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Een schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, artikel waarvan verzoeker overigens niet uiteenzet op welke wijze het werd geschonden, wordt gelet op voorgaande uiteenzetting niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO